

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τῆς Ἰουραγίας τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄρχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεκχθὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑψηλότητος, καὶ ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 5.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνῶς
καὶ εἶνε προκληρωτάαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Διόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηπτακωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 27

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 201]

Ἐποίησε τὸ παραγγελθέν, καὶ ἐκ τῶν πρώτων λέξεων ἀσμένως εἶδε τὸ συνωπρωμένον πρόσωπον τῶν ἐργατῶν λαμπερυνόμενον. Καὶ ναὶ μὲν ἡ φράσις αὐτῆς ἦτα τῆς συνήθους ὁμιλίας, ἀλλὰ τὸ ἰκομενίδιαμα αὐτῶν ἦτο ἄριστος οἰωνός.

«Ἐνόησαν ἔντελως, εἶπεν ὁ διευθυντής.

«Τώρα λοιπόν, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, ἐρώτησέ τους διατί ἔρχονται ὀκτώ ἡμέρας πρὸ τῆς ὄρισμένης προθεσμίας ὡς ἐκ τούτου εἶνε ἀπὸν ὁ μηχανικὸς ὁστις ἠέλλε νὰ τους διευθύνῃ καὶ ὁστις ὀμιλεῖ τὴν Ἀγγλικήν.»

Μετέφρασε πιστῶς τὴν φράσιν ταύτην καὶ παρευθὸς τὴν ἀποκρίσιν ἦν τῆ ἀπεικίθη τις ἐξ αὐτῶν.

«Λέγουν ὅτι, ἐπειδὴ ἐτελειώσαν εἰς τὸ Καμβραὶ τὸ στήσιμον τῶν μηχανῶν ταχύτερον ἀφ' ὅ,τι ὑπελόγιζον, ἦλθον ἐδῶ καὶ εὐθεῖαν ἀντὶ νὰ ἐπανέλθουν διὰ τῆς Ἀγγλίας.

— Καὶ τίνας ἔστησαν τὰς μηχανὰς αὐτὰς εἰς τὸ Καμβραὶ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Τῶν κυρίων Ἀδαλφῶν Ἀβελίνη.

— Τί μηχαναὶ εἶνε αὐταί;»

Ἡ Πετρίνα ἐρώτησασα καὶ λαβοῦσα τὴν ἀπάντησιν, ἐφάνη διατάζουσα.

«Τί διατάξεις; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Βουλφράν ἀγανακτῶν πως.

— Διότι εἶνε μία λέξις τεχνικὴ τὴν ὀνομαζομένην δὲν εἰδέω.

— Εἰπέ τὴν Ἀγγλιστί.

— Ἄ τ ν τ ρ ὀ λ ι κ μ ἄ γ γ λ (ὀβραυλικὸς κύλινδρος).

— Πολύ καλά, αὐτὸ εἶνε», εἶπε καὶ ἐπανελάβε τὴν λέξιν ἀγγλιστί ἀλλὰ μετ' ἀλλοίας ὄλως προφορᾶς ἢ οἱ ἐργάται, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται ὅτι δὲν τους ἐνόησεν ὅτε τὴν εἶχον προφέρῃ· ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διευθυντὴν εἶπε·

«Βλέπετε ὅτι μας προσέλαβον οἱ Ἀβελίνοι· λοιπόν δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν

καερόν. Θὰ τηλεγραφῆσω πρὸς τὸν Φαβρήν νὰ ἐπανεέλθῃ ὅσον τάχιστα· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ πρέπει νὰ πείσωμεν τοὺς παλληκαράδες τούτους νὰ στρωθοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐρώτησέ τους, μικρὰ, διατί ἔχουν σταυρωμένας τὰς χεῖρας.

Ἡ Πετρίνα μετέφρασε τὴν ἐρώτησιν, ὁ δὲ φαινόμενος προϊστάμενος αὐτῶν ἀπήντησε διὰ μακρῶν.

«Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ἀποκρίνονται πράγματα πολὺπλοκα κολὸ εἰς ἐμέ.

— Προσπάθησε ὁμως νὰ μοῦ τα ἐξηγήσης.

— Λέγουν ὅτι τὸ σιδηροῦν πάτωμα δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεόν ὥστε νὰ σηκώσῃ τὴν μηχανήν των ἢ ὅποια ζυγίζει ἐκάτον εἴκοσι χιλιάδας λίτρας. . .»

Καὶ διακοπέσας ἠρώτησε τοὺς ἐργάτας Ἀγγλιστί·

«Ο ὕ ἐ ν ἔ ν τ ρ ε ν τ ἔ ν τ τ ο υ ἔ ν τ υ ; (Ἐκατὸν εἴκοσι;)»

— Γ ἔ ς (Ναί).

— Μάλιστα ἐκάτον εἴκοσι χιλιάδας λίτρας, καὶ ὅτι τὸ βάρος τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ διαρρήξῃ τὸ πάτωμα ὅταν ἐργάζεται ἡ μηχανή.

— Αἱ δοκοὶ ἔχουν ὕψος ἐξήντα ὀφθαλομέτρων.

Μεταβίβασε τὴν ἐνατασιν ταύτην, ἠκούσας τὴν ἀποκρίσιν τῶν ἐργατῶν καὶ ἐξηκολούθησε·

«Λέγουν ὅτι ἐξηκρίβωσαν ἐάν εἶνε ἀκριθῶς ὀρίζοντιον τὸ πάτωμα καὶ ἠύραν ὅτι ἐκάμθη. Ζητοῦν νὰ γίνῃ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀντιστάσεως ἢ νὰ θεθοῦν ὑποστηρίγματα ὑπὸ τὸ πάτωμα.

— Τὸν ὑπολογισμὸν θὰ τὸν κάμῃ ὁ Φαβρῆς ὅταν ἐπανεέλθῃ, τὰ δὲ ὑποστηρίγματα θὰ θεθοῦν τώρα ἀμέσως. Εἰπέ τοὺς το. Ἄς ἀρχίσουν λοιπόν τὴν ἐρ-

«Ἀθηνὰ ἐτύπει Ἀγγλικά», (Σελ. 202, στλ' α.)

γασίαν χωρὶς νὰ χάνουν λεπτόν· θὰ τους δώσουν ὅσους ἐργάτας εἰμπορεῖ νὰ χρειασθοῦν, ὑλοουργοὺς καὶ τέκτονας. Δὲν ἔχουν νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ζητήσουν ἀποτεινόμενοι εἰς σέ, ἦτις θὰ εἶσαι εἰς τὴν διάθεσιν των καὶ θὰ μεταβιβάξῃς τὰς αἰτήσεις των εἰς τὸν διευθυντὴν.»

Μετέφρασε τὰς ὁδηγίας ταύτας εἰς τοὺς ἐργάτας ὀκτινες ἐφάνησάν εὐαρεστηθέντες ὅτε τοῖς εἶπεν ὅτι θὰ ἦτο διερμηνεύς αὐτῶν.

«Θὰ μείνης λοιπόν ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βουλφράν. Θὰ σου δώσουν σημεῖωσιν διὰ τροφήν καὶ κατοικίαν σου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ πληρώνης τίποτε. Ἐάν μείνωμεν εὐχαριστημένοι ἀπὸ σέ, θὰ λάβῃς καὶ δῶρον ὅταν ἐπανεέλθῃ ὁ κ. Φαβρῆς.

ΙΩΣΗΦ ΧΑΥΔΝ

Πρό ενός περίπου αιώνα εν τινι κώμη τῆς Βιέννης κατοικεῖ πτωχὸς ἀμαξηλάτης ὀνομαζόμενος Χάυδν μετὰ τῆς συζύγου του. Ἔχον ἑν μόνον τέκνον, τὸν μικρὸν Ἰωσήφ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἦγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα· ἐπειδὴ δὲ εἶχε μάθη εἰς τὴν νεότητά του νὰ παίξῃ κιθάραν, ἡ μεγαλητέρα του εὐχαρίστησις ἦτο, τὰς ἑσπέρας τῶν Κυριακῶν ἢ ἄλλων ἑορτῶν, νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγον τοῦ ἧτις εἶχεν ὠραίαν φωνὴν καὶ ἐτραγουδοῦσε νόστιμα. Ὁ μικρὸς Ἰωσήφ, ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκομῆ ἐτῶν του, ἐλάμβανε δύο τεμάχια ξύλου, μετεχειρίζετο τὸ ἐν ἑν βιολιὸν καὶ τὸ ἄλλο ὡς τόξον καὶ μετέτετε τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐτὸς τῆς οἰκογενειακῆς συναυλίας.

Εἰς τὸ Χερμούργον, πόλιν εὐρισκομένην ὄχι μακρὰν τῆς κώμης περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν, εἶχε εἰς ἐξάδελφον τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅστις ἐπαίεζε τὸ ὄργανον τῆς ἐκκλησίας καὶ ἦτο καὶ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς. Οὗτος ἤθελε ποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐξάδελφόν του, ὅστις τὸν ὑπέδεξθη μὲ μεγάλην φιλοφρόνησιν. Τὴν ἑσπέραν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξάδελφου ἢ σύζυγος τοῦ ἀμαξηλάτου ἐτραγουδῆσα, αὐτὸς δὲ τὴν συνόδευσεν μετὰ τὴν κιθάραν του. Ἐνωεῖται ὅτι ἐπαίεζε καὶ ὁ μικρὸς Ἰωσήφ τὸ ἐκ δύο ξύλων φανταστικὸν βιολιὸν τοῦ. Εἰς τὸν μουσικοδιδάσκαλον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίεζε τὸ παιδάριον καὶ ἐκίνησε κανονικῶς τὸν πόδα διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ταῦτην ἐφανέρωσαν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰωσήφ, εἰπὼν ὅτι τὸ παιδίον φαίνεται ἔχον ἔκτακτον κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, τῷ ἐπρότεινε δὲ νὰ το παραλάβῃ μαζί του εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ το διδάξῃ μουσικῆν.

Μεταγγολικῶς ἤκουσεν ὁ ἀμαξηλάτης τοὺς λόγους τούτους.

— Εἶμαι κάμπτωχος, εἶπε, ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ χρήματα νὰ πληρώσω, ὅσον μικρά καὶ ἂν εἴνε ἡ πληρωμή;

— Ὡ, ἂν εἴνε αὐτὸ, μὴ ἀνησυχῆς· δὸς μοι τὸ παιδί καὶ δὲν θὰ μετανοήσης.

Οἱ γονεῖς χάριν τῆς εὐτυχίας τοῦ τέκνου των, μὴ συλλογισθέντες ὅτι θὰ ἔμεινον μόνον καὶ ποῖαν λύπην θὰ ἤσθαινοντο ἀγέφυγε μακρὰν ὁ φίλατος Ἰωσήφ των, ἀπεράσισαν νὰ τον ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἦτο κατὰ βάθος ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐξήπτετο πολὺ καὶ ἦτο θυμῶδης, εἰς τὸν θυμὸν τοῦ δὲ ἦτο πολὺ παράφορος. Ἐδίδαξε τὸν Ἰωσήφ ἀνάγνωσιν, γραφῆν καὶ ἀριθμητικὴν, ἐπίσης δὲ φωνητικὴν μουσικὴν

καὶ κλειδοκύμβαλον. Ὁ Ἰωσήφ δὲ αὐτὰ μὲν ἦτο εὐχαριστήμενος, κατὰ τὰλλα ὁμῶς ἦτο δυστυχῆς, διότι ὅσον ἀφθονα ἦσαν τὰ ξυλοκοπήματα, τόσον ὀλίγη ἦτο ἡ τροφή. Ἐν τούτοις ὁ Ἰωσήφ ὑπέμεινε τὰ πάντα καρτερικῶς, διότι χάριν τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπης του τί δὲν θὰ ὑπέφερε;

Δύο ἔτη παρήλθον τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Ἰωσήφ ἐπαίεζεν ἐξαίρετακλειδοκύμβαλον, ἡ δὲ φωνὴ του ἦτο καλλητέρα τῶν φωνῶν ὄλων τῶν παιδίων τοῦ χοροῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέβη γεγονόσ τι, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Χερμούργου πολλὰκις εἶχε καταθελεχθῆ ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου. Εἶχε δὲ φίλον τὸν ἐν Βιέννῃ ὀνομαστικὸν μουσικοδιδάσκαλον καὶ διευθυντὴν τοῦ χοροῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ναοῦ, Ρῶύτερ, ὅστις ἤθελε νὰ τον ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Ρῶύτερ, ὅστις ἦτο καὶ διευθυντὴς τοῦ χοροῦ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, εἴητε πρὸ πολλοῦ μίαν καλὴν φωνήν, ἧτις ἐλείπεν ἐκ τοῦ χοροῦ του. Μεταξὺ ἄλλων πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων συνώμιλησεν ὁ Ρῶύτερ, ἠρώτησε τὸν ἀρχιερεῖ ἂν ἐγνώριζε κανέναν παιδίον ἔχον ὠραίαν φωνήν. Ὁ ἀρχιερεὺς ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ.

Μὲ οἰκτον παρατήρησεν ὁ Ρῶύτερ τὸ δυστυχισμένον παιδίον κάσιγνον καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμένον, ἰδὼν δὲ ὅτι ἔρριψε πολὺ ἐκφραστικὰ βλέμματα εἰς πινάκιον κερασίων, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ὑπέρτης, τῷ ἔρριψε μερικά ἐντὸς τοῦ πῆλου του καὶ τῷ εἶπε φιλικῶς:

— Νά, τώρα θὰ ἔχης περισσοτέραν ὄρεξιν νὰ ψᾶς.

Ὁ Ἰωσήφ ἀγέλασε πράγματι θάρρος καὶ προσεπάθησε νὰ δεῖξῃ τὴν ἀξίαν του· οἱ θαυμάσιοι τόνοι τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου ἐξέπληξαν τὸν μουσικοδιδάσκαλον.

Ἐν τάξει προσεκλήθησαν εἰς Χερμούργον οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ρῶύτερ ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν υἱόν των. Οἱ γονεῖς ἐδέχθησαν, τὴν δὲ επαύριον ὁ Ἰωσήφ, καινουργῆ ἐνδυμασίαν φορῶν, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ προστάτου του εἰς Βιέννην καὶ μετ' ὀλίγον ἐγίνε τὸ καύχημα τοῦ χοροῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ὁ Ρῶύτερ βλέπων τὴν ἐξοχὴν ἰδιοφυίαν τοῦ παιδίου, τῷ ἔδωκε τὰς καλλιτέρας διδασκαλίας τοῦ ἔσματος, τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τοῦ βιολίου. Ἡ εὐτυχία τοῦ Ἰωσήφ δὲν περιγράφεται· δὲν τον ἔδερε πλέον κανεὶς, ἔτραγαγε καλά, εἶχεν ὅ,τι ἐχρείαζετο, καὶ εἶχε καιρὸν ν' ἀσχολῆται μετὰ πάθους εἰς τὴν μουσικὴν καὶ νὰ τελειοποιῆται καθ' ἐκάστην.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκεσεν ἕως ὅτου ὁ Ἰωσήφ ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀλλὰ τότε ἔλασεν ἔξαφνα τὴν φωνήν του, καὶ ἀπεκέραθη ἐκ τοῦ χοροῦ.

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν φοβερὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρέθη τὸ δυστυχῆς παιδίον. Τί νὰ κάμῃ; νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον του; νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸν θεῖόν του; Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μουσικὴν, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ; Ἦτο νὰ χάσῃ τὸν γοῦν του ὁ δυστυχῆς Ἰωσήφ.

Ἐνοικίασεν ἓν δωμάτιον πτωχικῆς τινοῦ οἰκίας καὶ ἐκ τοῦ βῆθους τῆς καρδίας του παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν του, καὶ νὰ τον ὀδηγήσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἐντελῶς τὴν μουσικὴν.

Κατῶρθωσε νὰ εὕρῃ μαθητὰς τινὰς ἐκ τῶν ὁποίων, δειδάσκων μουσικὴν, ἐκέρδιζε τοῦλάχιστον τὸν ἄρτον του. Μετὰ μικρὸν χρόνον ἐβελτιώθη κάπως ἡ κατάστασις του, διότι προσελήθη εἰς τινα ὀρχήστραν νὰ παίξῃ βιολιὸν. Τότε ἠγέρσεν ἐν παλαιὸν κλειδοκύμβαλον, ἦτο δὲ ἄξιον θαυμασμοῦ ν' ἀκούῃ τις πόσιος γλυκυτάτους καὶ μελωδικούς τόνους κατῶρθωνε νὰ παράγῃ ἐκ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου ὄργάνου. Μετ' ἐπιμονῆς καὶ μετὰ πάθους ἐμελέτα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων μουσικοδιδασκάλων, συνθέτα δὲ καὶ ὁ ἴδιος μελωδίας πλήρεις ἐμπνεύσεως. Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας ἐλησμόνει τὴν πτωχείαν του, καὶ τὴν πεινᾶν του, καὶ συνεχῶς ἀνέκραγεν:

— Ὅταν εἶμ' ἐδῶ μετὰ τὸ κλειδοκύμβαλόν μου, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε εἰς τὸν κόσμον.

Παρήλθον ἱκανὰ ἔτη ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωσήφ ἀπέθανον· καὶ ὁ Ρῶύτερ, ὅστις ἠδύνατο ὅπως δήποτε νὰ τον ὑποστηρίξῃ, ἀπέθανεν ὁμοίως ὁ Ἰωσήφ εὐρέθη μόνος.

Ἐν τούτοις εἶχε γίνῃ γνωστὴ ἡ μεγάλη εἰς τὸ βιολιὸν ἱκανότης του. Ἐντὸς τούτου τῷ ἐδόθη ἡ θέσις τοῦ πρώτου βιολίου εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ἀπὸ τότε αἱ ἡμέραι τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἐνδείας παρήλθον πλέον ἠδύνατο νὰ ἐνδύεται, νὰ τρέφεται καὶ νὰ κατοικῇ καλῶς. Οἱ μαθηταὶ του ἠδῆσαν, τῷ ἐπλήρωσαν δὲ ὅσα ἐζήτει.

Βραδύτερον διωρίσθη ἀρχιμουσικὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐκκλησιῶν τῆς Βιέννης, ἡ δὲ φωνὴ τοῦ Ἰωσήφ Χαῦδν ἐξηπλώθη μετ' ὀλίγον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἰδίως διὰ τῶν μουσικῶν του συνθέσεων, αἱτινες κατέστησαν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἰωσήφ Χαῦδν ἦτο ἤδη γέροντες οἱ θαυμασταὶ του ἀπεράσισαν ἡμέραν πρὶν νὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μεγαλοπρεπεστέρα του μουσικὴ σύνθεσις, ἡ Δ η μ ο υ ρ γ ρ α, ὑπὸ τῶν καλλιτέρων καλλιτεχνῶν

τῶν μουσικῶν σωματείων τῆς Βιέννης. Ἡ πόλις ἐάρταζε, καὶ ἄλλος λόγος δὲν εἴμετο εἰμὴ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μουσικοῦ ἀριστουργήματος. Ὁ ἐνδοξος μουσικὸς προσεκλήθη νὰ παραυρεθῇ καὶ τῷ ἐδόθη τιμητικὴ ἐδρα. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἀκροατῶν ἦτο ἀπερίγραπτος. Εἰς ἓν ἐξοχὸν μέρος ἐκ τῆς μεγάλης

συγκινήσεως ὁ Χαῦδν ἔπεσε λιπόθυμος. Τότε δ' ἐφάνη ὄχι μόνον πρὸς ἐθαύμαζον ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡγάπων ὄλοι τὸν γενναῖον μελοποιόν. Ὅτε ὁ μέγας Ναπολεὼν, ἐπολιόρχησε τὴν Βιέννην καὶ ἤρχισεν τὸν κατ' αὐτῆς βομβαρδισμόν, διέταξεν αὐστηρῶς νὰ μὴ βλαφηθῇ ἡ κατοικία τοῦ Χαῦδν ἐστὼν

δὲ τὰ στρατεύματά του εἰσπῆλθον εἰς τὴν πόλιν διέταξε νὰ τεθῇ σκοπὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἄλλ' ἡ σφοδρὰ συγκίνησις τὸν κατέβαλε καὶ τὴν 17)29 Μαῖου τοῦ 1809 ἀπέθανεν, ἐν ᾧ ἡ πατρις τοῦ ἠρημοῦτο ὑπὸ τοῦ πολέμου, ἡ δὲ πρωτεύουσα τῆς ἦτο εἰς τὴν ἔξουσίαν τῶν ἐχθρῶν. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

Ο ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Ἀνθούλα, ὁ Σωτήρης, ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Ἄννιω ἐπῆγαν εἰς τὸ λιβάδι ποῦ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον. Ὁ Σωτήρης ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸ μικρὸ σκυλάκι του, τὴν Σπίθα τοῦ του ἐχάρισε ἡ νονά του.

Ὁ! πὼς τὴν ἀγαπᾷ τὴν Σπίθα ὁ Σωτήρης· ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν ἐπῆρε ὄλο αὐτὴν συλλογιζεταί, ὄλο δι' αὐτὴν ὁμιλεῖ· ἔχει σχέδια θὰ τὴν μάθῃ νὰ κάμῃ τοῦμπεσ καὶ διάφορα παιγνίδια· θὰ τὴν μάθῃ νὰ τῆς ῥίχνῃ ἕνα πέγμα καὶ νὰ τοῦ το φύρῃ πῖσω. Λοιπὸν τὴν ἐπῆρε μαζί του καὶ τὴν Σπίθα εἰς τὸ λιβάδι.

Τὰ παιδιὰ ἐπαίεζαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ παιγνίδι ἡ Ἀνθούλα ἔκοψε λουλούδια. Τότε λέγει ὁ Μιχάλης ποῦ εἶνε εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Δημοτικοῦ:

— Εἰς τὸ Ἀναγνωσματάριό μου εἰδάσσα δι' ἕνα σκύλο ποῦ εἶξευρε νὰ κολυμβᾷ καὶ ἐγλύτωσε ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἐπνίγετο.

— Καὶ ἡ Σπίθα μου ξεύρει νὰ κολυμβᾷ, εἶπε μὲ καμάρι ὁ Σωτήρης, καὶ σὺν μεγαλώσῃ θὰ γλυτώσῃ ἄνθρωπους.

— Α ἰ μπᾶ! εἶπεν ὁ Μιχάλης.

— Νά λοιπὸν ποῦ ξεύρει.

Καὶ τὴν ἐπῆρε τὴν καίμενην τὴν Σπίθα νὰ τῆν βάλῃ εἰς τὸ ποτάμι.

— Μή, Σωτήρη, τοῦ λέγει ἡ Ἀνθούλα, τὸ νερὸ τρέχει μὲ δύναμι καὶ ἡ Σπίθα εἶνε μικρὴ ἀκόμη.

— Δέν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά, λέγει ὁ Σωτήρης καὶ βῆται τὴν Σπίθαν εἰς τὸν ποταμόν.

Τὸ δυστυχισμένον σκυλάκι ἐκολύμβησε κατ' ἄρχας ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα ἦτο δυνατὸ καὶ τὰ πόδια μικρά· ἐκουράσθηκε· τὸ ρεῦμα το ἔσυρε μέσα· καὶ ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο ἐβυθίσθη.

Πάνε τὰ σχέδια ποῦ εἶχε ὁ Σωτήρης διὰ τὴν Σπίθα. Ἐπνίγη, τὴν ἐπνίξε τὸ πείσμα τοῦ Σωτήρη.

Ὁ Σωτήρης ἀπὸ τότε δὲν εἶνε πλέον πεισματάρης· ἀλλ' ἡ Σπίθα, ἡ χαριτωμένη Σπίθα ποῦ εἶνε;

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

« Ας μᾶς παρακολουθήσῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς παλαιὰν οἰκίαν, ἀπλουστάτου ἐξωτερικοῦ, ἔχουσαν τοίχους μαυρισθέντας ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ παλαιότερον στέγην, τῆς ὁποίας τὸ προεζέχον γέσπον ἐχρησίμειεν ἀνεκαθεν ὡς καταφύγιον τῶν χειλιδῶν. »

Ἡ παλαιὰ κατοικία, ἥτις καλεῖται Ἐρημητήριον, εἶδε πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων. Οἱ πρῶτοι ἰδιοκτεῖται τὴν ἀρχαῖαν κληρονομίαν εἰς τὰ παιδιά τῶν. Αὐτὰ ἐσχματίζαν ὁμοίως οἰκογένειαν, ἥτις ἐμαγάλωσε, δισκορκίσθη, ἐξηφανίσθη, πλὴν ἐνὸς μόνου μέλους αὐτῆς, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεμακρόνη ἀπὸ τῆν παλαιὰν φωλεὰν τῶν προγόνων. Ὁ κῆπος, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐκάτουσαν τὸσοι χαριτωμένοι μικροὶ πόδες, μόλις ἐνθυμεῖται τὸ ἄλλοτε πλῆθος τῶν παιδιῶν, ἡ δὲ ἡχώ, ἥτις ἄλλοτε τὸς αἰσθετοῦ ἐκπέμπετο ἡ φωνὴ τῶν ἀναπνεύσεων, εἶνε τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἄφωνον. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ λοχαγὸς Ἰερώνυμος Περωνέτος κατοικεῖ εἰς τὸ Ἐρημητήριον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Σουλδίας ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διέρχονται εἶνε ἡσυχία καὶ μονότονος. Ὁ γέρον στρατιωτικῶς σηκώνεται μετὰ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ καὶ ἐνδύεται ταχέως ὡς νεοσύλλετος, ὡς νὰ ἀκούη ἀκόμη τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἐπεὶ ἀνάπτει τὴν πίπαν του καὶ ἐξέρχεται εἰς περικατὸν βαθίῶν μετὰ γάλα βήματα. Τὸν χειμῶνα, ὅταν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε εὐνοϊκός, τὸν πρωῒνον περικατὸν κάμνει εἰς τὴν μεγάλην ἀλλὴν τοῦ ἰσογείου, συχνὰ ὅμως καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον. Ὅταν δὲ ἀκούη τὸν ἦχον ἐνὸς κωδωνοῦ, ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου τὸν περιμένει ἡ ἀδελφὴ του, πλῆσιον τῆς τραπέζης τοῦ προγεύματος. Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του εἶνε διδύμοι ἢ ὁμοίωτες τῶν εἶνε καταπληκτικὴ. Τὰ αὐτὰ ὄξεα χαρακτηριστικὰ, τὸ αὐτὸ δυσκαμπτόν παραστήμα, καὶ, ἂν ὁ γηραιὸς στρατιώτης δὲν εἶχε μακροὺς μύστακας, θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἐκλάβη τὸν ἑνα ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐφόρου καὶ ὁμοία ἐνδύματα. Ἐν τούτοις ἡ ἔξις τοῦ προστάγματος ἐνετυπώθη εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλοτε στρατιωτικοῦ. Ἡ ἀδελφὴ του ἔχει ἐν τῷ βλέμματι ἐκφραση γλυκύτεραν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀνθεῖς μελιτῆρας πλῆρες ἀγαθότητος. Ἀλλὰ διὰ τὸ λοχαγὸς ἀπεχώρησε τῶσον ἑνωρίως ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν; Φεῦ! μίᾳ σφαῖρα ἐχθρική συνέτριψε τὸν ἀριστερὸν τοῦ βραχίονα· ἔχει καὶ τὴν ἀντιστροφὴν τῆς ὄψιν ἡ δόξα. Ἐνίοτε στενάζει πικρῶς συλλογιζόμενος τὸ παρελ-

θόν, ἰδίως τὴν Πατρίδα, τὴν ὁποῖαν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ὑπηρετήσῃ. Οἱ στεναγμοὶ οὗτοι εἰσερχοῦν ἡχώ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Στυλιανοῦ. Πῶς εἶνε ὁ Στυλιανός; Εἶνε ὁ ὑπηρετὴς τοῦ λοχαγῶ. Ἦτο δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Πῶρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπῶν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερότερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»; Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμῆσθαι τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ οὐ μόνον τερπνότερον καὶ καταλύσιμότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθυνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος προδίδονται τῶρα εἰς τιμὴν ἀπίστεύτως εὐθυνὴν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ — Ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν. — οἱ ἔξῃς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἑξ ἑκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντάμηνοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς φρ. 2,50 — τοῦ 10ου φρ. 4 — καὶ τοῦ 2ου φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμίδων ἐξανταλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κοσμεῖται διὰ 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάντητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων εἰκονιστῶν 192, ὑπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἕξηθ' ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα: Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρωϊς, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κύρη τοῦ Γερουκῆ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωννὴς Καστέρης, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεφάλαιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεπεῖς διακοπαὶ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πωλιάρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γουτοπῖλλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφὸδα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λέρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονομίος τοῦ Ροθινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγέλλεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματῆσημα παντὸς κράτους) ἀπευθύνοντα, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεσίαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰῶλου 119, Ἐὶς Ἀθήνας.

ἔχασε τὸν ἀριστερὸν βραχίονά του καὶ δὲν ἀπεμακρόνη πλέον ἀπ' αὐτόν. Ὁ Στυλιανὸς εἶνε ἀριστὸς ὑπηρετῆς καὶ ἔκτελει μὲ αὐστηράν τάξιν τὸ καθημερινὸν του καθήκον. Ἄλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς τὸ Ἐρημητήριον κατὰ κ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ λοχαγῶ Ἰερώνυμος, ὅστις ἦτο τότε ἐν

ἄν το πιστεῖω. Ἐν τούτοις ἦτο γλυκὺς καὶ ἀγαθός· οὕτω τοῦλάχιστον διαβεβαίει ἡ Σουλδία. Ὁ νέος ἔγραφε συχνὰ εἰς τοὺς μόνους συγγενεὺς, τοὺς ὁποίους εἶχε· ἔγραφεν εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς οἰκογενεῖς του, τῆς συζύγου του, ἥτις ἦτο θελκτικὴ καὶ πραεὴ καὶ τὸν καθίστα εὐτυχῆ

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί. Εἶχε ἐν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμαγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπέθλη μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἀνεύρεται ἀρὰ γὰρ κάποτε ὁ λοχαγὸς δὲ δεκανεὺς, ἔχασε τὴν δεξιὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσοί.

μετὰ τὸν θερσιμόν καὶ γεννήματα εἰς τοὺς καταστραφέντας χωρικούς. Τῶσον βαθέως συγκινηθῆνοι ἦσαν, ὅστε τὴν ὕβριν τοῦ φαρητοῦ ὁμολόγησαν εἰς τὸν εὐεργέτην τῶν, ὅτι ἡ μεγαλοδοξία του ἔκαμε μεγαλειότεραν ἐντόπωσιν, διότι ἀπὸ τὴν ἐπίπληξιν τὴν ὁποῖαν εἶχε κάμη εἰς τὸν ὑπέρητην διὰ πᾶρα μικρὸν πρᾶγμα τὸν ἐξέλαβον ὡς φυλάκρον. — Καλοὶ μου ἄνθρωποι, ἀπεκρίθη αὐτός, ἴσα ἴσα ἐπειδὴ προσέχω πολὺ τὴν περιουσίαν μου, διὰ τοῦτο εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ εἰμπορῶ νὰ εὐεργετῶ. Πολλοὶ ἐντρέπονται νὰ κάμουν οἰκονομίαν, διότι τὴν συγγέουν μετὰ τὴν φιλαργυρίαν. Καὶ πολλοὶ πάλιν ἀρνεύονται νὰ κάμουν καλωσύνην, διότι τὴν συγγέουν μετὰ τὴν σπατάλην! (Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ τοῦ Ροχαβίου.)

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

« Ἀγαπητὰ μου τέκνα, ὅταν με στερηθῆτε, ἀνακαλεῖτε κάποτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Νὰ εἰσθε πάντοτε ἠνωμένοι. Κανὲν συμφέρον νὰ μὴ σας χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπᾶτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε δι' αὐτήν· περιποιηθεὶς αὐτήν, καταστήσατε εὐτυχὲς τὸ γῆρας τῆς. Πρὸ πάντων δὲ εἰστε τίμιοι, ἀληθεῖς, εἰλικρινεῖς. Μηδέποτε νὰ κηλιδωθῆ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενεῖας σας. Φανῆτε ἀξιοὶ αὐτοῦ. Ἄν ποτε πλουτίζετε ἀπομακρόναι ἀπὸ τὸ πνεῦμά σας πᾶσαν σφέψιν ματαιότητος. Φυλάττετε πάντοτε ἀνεξάρτησιαν χαρακτῆρη. Νὰ εἰσθε οἰκονομοὶ, σώφρονες· μὴ δημιουργητε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας τεχνητὰς ἀνάγκας· ὁ τίμιος ἀρκεῖται εἰς τὸ ὀλίγον. Δὲν εἰσεύρω τί θὰ σας συμβῆ ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ἀλλ' ὅτι δὴποτε καὶ ἂν σας συμβῆ, μᾶθετε νὰ συμμορφώσθε μετὰ τὰς περιστάσεις· μὴ καταβάλλεσθε ἀπὸ τὰς τυχὸν δυστυχίας. Ἔστε ἄνδρες, ἄνδρες μετ' ἐφρόνημα· ἂν ποτε τύχη νὰ διοικήσατε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θαυμάθητε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτέ νὰ μὴ φέρεσθε ὡς δούλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, νὰ εἰσθε δὲ πάντοτε εὐμενεῖς πρὸς τοὺς κατωτέρους. Καὶ ἂν ποτε ἡ Θεῖα Πρόνοια σας ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρετε ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα σας, εὐχαριστήσατε τὴν ἐκ καρδίας διότι σας ἐξέλεξεν ἐκτελεστὰς τῶν σχεδίων τῆς. Καμμία δὲ σκέψις ὑπερηφανείας νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς σας. Οἱ ματαιόδοξοι, οἱ θέλοντες νὰ ἐπιδειχθῶσιν, εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς ἀγαπητῆς Πατρίδος μας. Πᾶς ὁ ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. »

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΟΥΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Αυγούστου ε. ε.

584. Ασφίγγιστος.

Τὸ πρῶτον μέρος σχετίζῃ, τὸ δεύτερον φαίνεται, τὸ ὄλον καταλαμβάνει τὸν ἄδην ἀλλοῦσαι.

585. Στοιχειώγραφος.

Κ' ἐγὼ πολλάκις ἐσυρα τὸ εἶρος ἐκ τῆς θήνης καὶ στρατηγὸς ἐφόρεσα τὸν στέφανον τῆς νίκης Κ' ἡνώπιόν μου ἐφυγὸν τρέμαντες οἱ ἐχθροὶ μου... Τέξνον ἀγανακτήσεως εἶνε τὸ ἡμισὺ μου, ἄν ἂν ἡμῖς τὴν καρδίαν μου ἐχθρὸς τις ἀποσπᾶσθι Τότε μ' ἐμὲ τὴν πείναν του ἀφρυνικας δά χοστάσθι

586. Ἀναγραμματισμός.

Ἐμ' ἐλάττωμα κακὸν καὶ ἀμείωσις ἐλάσσει με, τὸν νόνον μου μετέθεσον, ἀναγραμματισσέ με, καὶ ἂν θέλης τότε μὴ πεισθῆς ἂν θέλης πιστευσέ με.

587. Δένυμα.

Ἐίτε μὲ φ, εἴτε χωρίς, πάντοτε μὲ φοβεΐσαι.

588. Δημιῶδες αἰνύημα.

Στραβόλασμασμένη μέγιστή και μαλαμετένια κόρη και δαιμονισμένο ἐγγόνι.

589. Ἐρώτησις.

Ἐν δομητόν ἔχει 4 γωνίας· εἰς ἐκάστην γωνίαν εἶνε μία γάτα, ἐμπροσθεν ἐκάστης γάτας εἶνε τρεῖς ἄλλαι, και εἰς τὴν οὐραν ἐκάστης εἶνε μία γάτα.

Πόσαι γάται εἶνε τὸ ὄλον;

590. Συλλαβικὸν πρίγμων.

Ὁ Μαραθὸν τοῦ πρώτου μου τὴν δόξαν μαρτυρεῖ, τῆς ἡκερλῆς δὲ κάλυμμα εἶνε τὸ δεύτερόν μου ἄν τις εἰπῆ τὸ τρίτον μου, βεβαίως θ' ἀπορῆ πατρωνυμίας ληκτικὸν εἶνε τὸ τέταρτόν μου.

591. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπιπέδων γραμμάτων σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τῶν ὄνομάτων δύο ζῶων ἀποτελούμενον **ΑΑΓΝΟΟΡΡΕΣΣΥ**

592—595. Κακρυμμένα ὄνόματα θεῶν.

- 1. Ὁ Σόλων ἦτο νομοθέτης.
- 2. Γῆρας λέοντων κρεῖστον ἀμμάτων νεβρῶν.

596—600. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ἡ κρέμα διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ γέφυρα.
- 2. Ὁ Λευκὸς δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μάλας.

596—600. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσι ἄλλαι τόσαι λέξεις:

- Τώρα, πυρῶν, φερά, ραφῶ, σπαρῶ.
- 1. **Φύρδην-μὴλθην.**

Νὰ σπᾶθῃ νὰ σε παναγῶν, παγῶα ὅς τοῦ εὐλόλου. Νὰ λέθῃς ἂν ἐς βέναντας, συ βέσου του γερμάλου.

602. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοτὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι λέμεν τῆς ἁσίας.

- 1, Πόλις τῆς Ἀραβίας. 2, Ἴλιος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 3, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας. 4, Πόλις τῆς Γερμανίας. 5, Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

603. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑωσὸς ἀρχαίου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

- 1, Διάδοχος Ἰουδαία. 2, Πόλις τῆς Αἴγυπτου. 3, Βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. 4, Μία τῶν Ὀκεανίδων. 5, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

604. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικῶ ὄργανου.

- 1, Ῥωμαῖος πόλις. 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Ποτόν.

605. Ἐλλειπσοῦμφωνον.

Ἡ-η-οι-ου-ου-α-α-ε-οι-ει-θρ-αι-ι-α-ο.

606. Φωνηενδόλιπον.

φθ-τς-δδλς-κν-φδς-σν.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Ἰουνίου ε. ε.

471. Ρωσσία (Ρ, Σ, Α). — **472.** Πάνομος (Πᾶν, ὄμος). — **473.** Εὐ. Ζεὺς. — **474.** Ἡ λαμπρὰ — **475.** Τὸ κανόλι. — **476.** Ἄλκματων.

477.	Δ Ε Κ Α	— 478.	Π Κ Α
	Ε Τ Ο Σ		Α Ο Ι
	Κ Ο Ρ Η		Α Α Ρ Ο Σ
	Α Σ Η Ρ		Α Α Ο
			Κ Ε Σ

479—480. 1, Τῆρος, ἴκος, μίτος, κίτος, ἴκος, ὄσος, πόσος, πόρος, Πάρος. — 2, Ἄδρος, κόρος, φόρος, φάρος, θάρρος, Θάσος, Κάσος, κάδος, Κάδμος.

481. Ρ
Θ Ω Σ
Ε Ρ Μ Η Σ
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ

482—485. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσθαι διὰ τῆς συλλαβῆς μι, αἱ δὲ σχηματίζεσθαι λέξεις εἶνε: μισοῦς, μικρός, λαρία, ἔρικτος, — **486—491.** 1, Θεμιστοκλῆς. 2, Ἀρισταίδης. 3, Ἀλκιβιάδης. 4, Περικλῆς. 5, Μιλτιάδης. 6, Ἐπαμεινώνδας. — **492.** Πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου. — **493.** ΣΟΦΙΑ, ΝΗΣΣΑ (1, Σόλων. 2, Οχη. 3, Φίλιππος. 4, ἼοΣ. 5, Ἀσία). — **494.** ΚΕΡΚΥΡΑ (1, Λύκος. 2, Σικελία. 3, Κορέ. 4, Ἄλκ-Κτωρ. 5, Πλοῦτων. 6, Πάρος. 7, Ἰσπανία). — **496.** Τοῦ μὲν σώματος σίτος τροφή, τῆς δὲ ψυχῆς λόγος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ ἀντιγραφίας καὶ πᾶσι ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀπικλάσεως καὶ μελετήσεως εἰς τὸ Γρασεῖον αὐτῆς.]

Ὁ ἄγροτικὸς Οἰκίδος ὑπὸ Σοφίας Δὶμος μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδοτος δρ. 3,75. ἄδεται.

Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἀρ. Κορυθίδου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδοτος δρ. 5. ἄδεται.

Βαῖτάν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δὶμος μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κάουκασον, ζῆν, ἔθιμα, περιήγησις. ἄδεται.

Εἰς τὴν θάλασσαν! Νηυτικὸν Μυστήριον κατὰ τὸν Μέν-Ρύβ, περιπέτειαι, βελκικῶν, διδακτικόν. Μετῴρασις Ἀρ. Κορυθίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδοτος δρ. 3,75. ἄδεται.

Τὸ Ἔμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ψέρμωνος ἑλληνοχρῆσθῆν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ἀνδρ. Lauric. Μυστοροία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐκ Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδοτος δρ. 5. ἄδεται.

Οἱ Μοῦθοι τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Κορυθίδου μεταφρασθέντες. Ἐπισημοῦτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. ἄδεται δρ. 1,50

Ἡ Μαρουθία ὑπὸ Π. Ψέρμωνος μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδοτος δρ. 5. ἄδεται.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακλίου Ἰησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιητικὰ διὰ τὰ παιδιά. Χρυσόδοτος δρ. 3. ἄδεται δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ψέρμωνος ἑλληνοχρῆσθῆν. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίς Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾗ μετὰ τροφερῆτος καὶ περιστοχῆς χάρτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωιδας καὶ τῶν ἐπτά ἐταδέρμων τῆς. Χρυσόδοτος δρ. 5. ἄδεται.

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Διμ. Νικολ. Ἐμαμέτου (Ἀρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωνεὺς καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακῆς ἑορταῖς. Ποιρὰ δύο, ἦτος.

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπισημοῦτατους καὶ ἐν Τουρκία. ἄδεται δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παιδιωνικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκία. ἄδεται δρ. . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Παπαδόπουλου. Τρία τομῆδα, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἐχοντα τὴν μαγικὴν δυνάμιν νὰ διαχρῶσθαι τὴν φαιδρῶσθαι καὶ εἰς τὴν πάλλον ἀνεφαρπὴν συνανακροτήσθαι. Χρυσόδοτα καὶ τὰ τρία τομῆδα ὄμου δρ. 2,50. ἄδεται εἰσοσι τομῆδιον.

Ὁ Πυρροποῶλις ὑπὸ Π. Ψέρμωνος ἑλληνοχρῆσθῆν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Ἑλληνοχρῆσθῆν καὶ μορφοτικῶν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδοτος δρ. 5. ἄδεται.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδόστη τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ τοχυδρῶνικῶν ἐπιταγῶν, χροτονομισματικῶν παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματοικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 ἀρχῶν, ἐκ τοῦ ἑξιοτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματισμῶν. Οἱ ἀλλοκασσοτες κατοικοῖαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γρασοποιήσθαι ἡμῖν ἐγκρίτους τὴν νῆαν τῶν διεθθυσιν, συναποστέλλουσιν τὴν παλαιὰν τῶν διεθθυσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματισμῶν διὰ τὴν ἀπακνήν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταυνίας. Περὶ τοῦ τυπογραφικοῦ τῶν καταστημάτων Ἀνδρ. Κορυθίδου 1895—3117.